

De mult am simtit nevoia sa lamuresc o problema, sa elimin o confuzie de nume si pronume pe care si cei mai apropiati oameni de fenomenul fotbalistic o fac cam de vreo doua decenii si mai bine incoace. Fostul portar al Petrolului si al echipei nationale si cu mine am fost si suntem confundati, spunandu-se ba despre el ca este ziarist, ba despre mine ca am aparat poarta Petrolului. La perfecta asemanare de nume s-a mai adaugat si faptul ca amundoi suntem ploiesteni, precum si amanuntul ca am inceput activitatea fotbalistica la aceiasi echipa, Prahova. Nu s-a tinut seama de diferenta de varsta, 1925 anul nasterii mele si 1936 anul nasterii tizului meu, aceasta in primul rand, sau de un alt detaliu fotbalistic, si anume ca in timp ce eu am fost jucator de camp, perechea mea ca nume a fost portar. Si ar mai fi si altele.

Intr-o discutie avuta cu multi ani in urma, Mihai Ionescu - portarul, imi facea o marturisire care pe mine m-a impresionat mult. Imi spunea, ceea ce nu-mi amintea, ca pe vremea cand eu eram jucator ca senior la Prahova, iar el juca la pitici, ma astepta in zilele de meciuri la poarta stadionului sa-l plasez intre spectatori. Pentru ca mai tarziu eu sa fiu acela care sa-l astept dupa un meci al Petrolului sau al tricolorilor ca sa-i iau un interviu. Mihai Ionescu (celalalt, nu eu) a aparat cu brio poarta Petrolului timp de 13 ani (1960-1973) cucerind cu echipa ploiesteana campionatul in 1966 si Cupa Romaniei in 1963 si a adunat un numar de 750 de partite oficiale si amicale, dintre care 272 in prima divizie. De 13 ori a imbracat tricoul echipei nationale, una din intalnirile de care nu ar vrea sa-si mai aminteasca fiind si aceea din seara zilei de 24 mai de la Zurich, cu Elvetia, din cadrul preliminariilor C.E. cand "nationala" noastra a pierdut, in conditii ciudate, cu scorul de 1-7! In lunga sa activitate ca jucator, nu a suferit nici o sanctiune, fiind

intotdeauna un exemplu de conduita sportiva si cetataneasca. In anii 1965 si 1966 a primit drept recompensa Cupa decernata de ziarul "Sportul" celui mai bun portar al campionatului. S-a retras de pe gazon in cadrul unei festivitati organizata de Petrolul, cand un stadion intreg l-a ovationat pentru tot ceea ce a facut pentru fotbalul ploiestean si romanesc.

Desi pentru putin timp a incercat sa imbrace si treningul de antrenor socotind-o meserie care nu i se potriveste s-a retras cu discretie si demnitate, asa cum a fost tot timpul ce jucator, de pe gazon, dedicandu-se unei activitati ce nu tinea de stadion, aceea de economist. Microbul fotbalului nu i-a dat pace, nu l-a lasat pana la urma, sa treaca peste tot ceea ce a insemnat pentru el o dragoste adevarata careia i-a inclinat cei mai frumoasi ani ai vietii. S-a reantors la fotbal, preluand fie destinele Petrolului in calitate de presedinte, fie, dupa 1990, pe cele ale fotbalului prahovean, ales fiind in fruntea Asociatiei Judetene de Fotbal. Pentru ca, raspunzand unor solicitari din partea forului federal, sa ocupe un loc in conducerea soccerului national ca membru al Comitetului executiv al FRF. Veritabil campion al sportivitatii, petrolistul Mihai Ionescu mi-a propus, ca semn de distinctie intre noi doi sa adaugam numele si initiala tatalui. El cu litera M, eu cu litera V. Ceea ce am si facut, fara a avea certitudinea ca am gasit solutia optima de a evita mai departe confuziile.